

Gia đình Janssen

Mick - ông bố đảm

Có tâm hồn nghệ sĩ,
sống bằng nghề viết
sách và yêu các con
mình hơn hết thấy mọi
thứ trên đời.

**Sarah - người mẹ
nhiệt huyết và đam mê**
Ca sĩ, diễn viên.

**Lukas - chuyên gia
công nghệ**

Anh trai của Emma,
không chỉ có sở trường
về máy ảnh kỹ thuật số.

Emma - cô bé thông minh

Dưới mái tóc đỏ hoe bù xù
của cô là cái đầu chứa đầy
những ý tưởng tuyệt vời!

Ổng nhòm, đèn pin,
dụng cụ mở khóa

Kính lúp

Các công cụ quan trọng cho nghề thám tử:

Máy ảnh
với ống kính tê lê

Sổ tay ghi chép
của ông chú
Janssen

Chương 1

Hai tên phạm Chôm và Chĩa được thưởng vài ngày phép tại ngoại vì đã cải tạo tốt⁽¹⁾. Nhưng rồi cuối cùng chúng không trở lại trại giam như đã hứa.

Chôm và Chĩa ẩn nấu trong nhà nghỉ mát của gia đình Huber gần cảng Đê Bắc. Họ sống ở Munich⁽²⁾, mỗi năm chỉ đến đây nghỉ vài tuần. Thời gian còn lại thì nhà để không.

Ở phòng khách có treo tấm ảnh hai vợ chồng Huber. Trông họ rất dễ mến. Bác trai Huber thấp nhỏ tròn trịa, gương mặt cởi mở, bộ râu quai nón rậm rì. Bác gái Huber

(1) Tù nhân ở Đức có thể được nghỉ phép, tức là rời trại giam vì mục đích cá nhân như nghỉ dưỡng, tối đa 21 ngày trong năm. (Tất cả chú thích của người dịch).

(2) Thủ phủ của bang Bayern nằm ở cực Tây Nam, München là một trong những thành phố lớn nhất CHLB Đức, ở Việt Nam thành phố này thường hay gọi bằng tên đọc theo phiên âm tiếng Anh là Mui-nich, tên gốc tiếng Đức đọc là Muiyn-chên.

thì trái lại cao gầy, tóc bạch kim, diện váy áo truyền thống⁽¹⁾ trông rất xinh đẹp.

Để tránh bị phát hiện, Chôm và Chĩa tìm cách thay đổi bộ dạng bên ngoài. Chôm tìm thấy trong tủ ba bộ váy áo truyền thống, thêm bộ tóc giả màu bạch kim.

Hắn muốn đóng giả một cô gái mặc váy trẻ trung, xinh đẹp, mà tốt nhất là ưa nhìn được như bác gái Huber.

Nhưng kế hoạch thay hình đổi dạng này không được thành công cho lắm.

Tóc giả đội lên đầu ngứa kinh dị, đến mức hắn phải gãi liên hồi. Cái độn áo ngực thì tụt lên tụt xuống.

Đôi giày cao gót của bác gái Huber nhìn rất xinh, nhưng quá nhỏ và chật. Chôm phải cố để không bị trẹo chân.

Hắn đứng trước gương và tự ngắm mình.

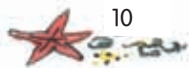
“Nhìn tao thế nào hả Chĩa? Mà có nghĩ là với bộ cánh này thì cảnh sát còn nhận ra tao không?”

Chĩa nhếch mép.

“Mày trông như một thằng trốn tù trong bộ váy áo đàn bà.”

“À, thế thì mày muốn đóng bà Huber hay là sao hả?” Chôm lầu bầu. “Mày cho là, cái váy yếm này hợp với mày hơn à?”

(1) Nguyên gốc là Dirndl – Tên của bộ trang phục lễ hội truyền thống của phụ nữ Bayern gồm áo trắng hoặc sáng màu khoét cổ và váy xòe dài, sẫm màu, có yếm.

Chĩa xua tay và mặc bộ áo quần truyền thống màu xám bạc của bác trai Huber. Nó vừa in. Dù sao cũng gần như là vừa – cái áo nhỏ hơn ít nhất một số.

Rồi thì hắn đặt cái mũ phớt kiểu Bayern có đính chùm lông dê núi lên đầu.

Chôm cười to.

“Ôi giờ, thế kia thì đảm bảo mày sẽ không hề nổi bần bật ở vùng Đông Friesland nhé.”

“Mày biết không, Chôm? Bọn mình không những chỉ phải thay đổi bề ngoài mà còn phải đổi tên nữa.” Chĩa gợi ý.

“Sao phải thế?”, Chôm hỏi. “Tao thấy cái tên của tao được mà.”

“Nhưng nếu bọn mình nói tên Chôm và Chĩa ra thì ai cũng biết mình là kẻ trộm. Với tên này thì ai ở đây cũng nhận ra mình.” Chĩa phản đối.

“Thì sao nào! Bọn mình đúng là kẻ trộm còn gì!?” Chôm nói, không hẳn không có chút tự hào.

“Trời ạ!” Chĩa não nề. “Không nên để ai biết điều đó, đầu đất ạ. Hay là mày lại muốn chui ngay lại vào nhà đá hả?”

Chôm chải mái tóc giả và nói:

“Thế thì mình lấy tên gì bây giờ, hả? Chập với Cheng chắc?⁽¹⁾”

“Vớ vẩn!” Chử nói. “Tao nghĩ Hồ và Vuốt thì hơn.”
Chôm trợn mắt.

“Thế mình lấy luôn tên là Xoong với Nồi cho xong⁽²⁾.”
Chử vuốt ve chòm lông dê và đề nghị:

“Thôi thì tao gọi là ông Tăm và mày là bà Tía⁽³⁾. Hai cái tên hay của nó.”

Chôm gõ ngón tay lên trán.

“Tao thì thích ông Đột và bà Vòm hơn⁽⁴⁾.”

“Ha ha, hài hước đấy!” Chử dài giọng. “Thôi thế thì là ông Túi và bà Móc là hơn⁽⁵⁾.”

Chôm vuốt lại cái vấy cho phẳng phiu.

“Tao tìm ra rồi. Mày tên là Đùng và tao là Đoàn⁽⁶⁾!”
Nhưng Chử thấy cái tên đó sao mà ngớ ngẩn.

Chúng vừa kịp thống nhất với nhau hai cái tên là Mít và Đặc⁽⁷⁾ thì chuông cửa reo.

(1) Nguyên văn *Klaps* và *Mühle*, *Klappmühle* là tên lóng của Bệnh viện tâm thần hay gọi dân dã là nhà thương điên.

(2) Nguyên gốc là *Koch* và *Topf*, ghép hai từ lại có nghĩa là nồi nấu.

(3) Nguyên gốc là *Spitz* và *Bube*, ghép lại thành *Spitzbube* là từ lóng để chỉ nhóm trộm cắp vặt.

(4) Nguyên gốc là *Ein* và *Brecher*, ghép lại thành *Einbrecher* có nghĩa là kẻ đột nhập.

(5) Nguyên gốc là *Beutel* và *Schneider*, ghép lại thành *Beutelschneider*, có nghĩa là kẻ móc túi.

(6) Nguyên gốc là *Knall* và *Frosch*, ghép lại là *Knallfrosch* có nghĩa là pháo ném.

(7) Nguyên văn là *Taube* và *Nuss*. Hai từ này đứng riêng thì có nghĩa là Bỏ Câu và Hạt Dẻ, ghép lại *Taube Nuss* lại có nghĩa đen là “hạt rỗng”, nghĩa bóng chỉ người ngu ngốc, vô dụng.

Hé mắt, Chôm nhìn thấy thanh tra Stone. Hấn run rẩy sợ hãi.

“Khỉ gió!” Hấn rít qua kẽ răng. “Chưa kịp vui mấy tí thì chúng đã đến bắt mình.”

“Chỉ nói vớ vẩn!” Chĩa thì thào. “Giờ thì mày là cô Mít và tao là ông Đặc!”

Chôm thận trọng mở hé cánh cửa vừa đủ một khe hẹp. Hấn nói với giọng the thé:

“Ồ, ông thanh tra. Chúng tôi có thể giúp gì cho ông?”

Thanh tra Stone vui vẻ tự giới thiệu.

“Xin lỗi ông bà. Tên tôi là Stone. Ông bà là khách ở đây à?”

Chôm, tự xưng là Mít, trả lời:

“Vâng, đúng thế đấy, ông Stone à. Chúng tôi từ lâu đã muốn đến du ngoạn ở thành phố tuyệt đẹp của ông. Anh nhà và tôi yêu bờ biển.”

“Tôi chỉ muốn thông báo để ông bà đề phòng thôi” Thanh tra giải thích. “Ở thành phố Norden và khu Đê Bắc có người đã gặp phạm nhân trốn tù. Ban đêm ông bà hãy cẩn thận cửa ngõ, đừng để đồ quý giá phơi ra chỗ này chỗ kia. Nếu có hiện tượng gì đáng nghi, ông bà hãy báo cho chúng tôi ngay.”

Chôm dang háng và véo von tiếp:

“Ồi, ông cẩn thận quá.” Bác Stone dụi mắt. Tối qua, vì lỡ ngồi lên kính nên sáng nay bác đành không kính ra khỏi nhà. Bác có thể nhìn rõ từng con hải âu trên đê, nhưng cách nửa mét thì mọi thứ cứ nhòe nhòe. Có khi do vậy mà bác thấy cô Mít xinh thế. Cô ta gọi bác nhớ đến mỗi tình thời niên thiếu của mình.

Thanh tra Stone đưa cô Mít danh thiếp rồi chào tạm biệt:

“Nếu cô cần giúp đỡ thì hãy gọi cho tôi.”

